DOVILĖ ZELČIŪTĖ

Atgal į vandenį

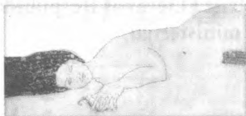

DOVILĖ
ZELČIŪTĖ

Atgal į vandenį

poezijos rinktinė

VILNIUS 2004

UDK 888.2-1
Ze42

Knyga išleista Lietuvos Respublikos
kultūros ministerijai
parėmus

ISBN 9986-16-362-5

IŠ DUGNO

Vieną rytą prabundi jau praėjęs
ir jums taip buvo, tiesa?
imituoji privalomus judesius
sudarai būtinų prekių sąrašą
perverti laikraščius pasižiūri
kas kalendoriuje
vergo tamsus liūdesys
palengva apsemia šviesą nors rytas
nors būtina
čia dabar neatšaukiamai
nors auga tas medis į dangų
dar lipa ir stiebiasi
paskutiniai tavo namai

Klausaisi tų balsų žiūri
dar šiltas veidas šitas
o gal šitas
vienintel̃is jo niekad nepamirši
ranka drabužis judesys
kai pasitaiso plaukus apkabina
gobia tave mane visus kai liečia
jau vakarinis jau suvakarėjęs beveik į niekur
jau niekas veido kontūras
tik kaukolės akiduobės ar myli
tu ir tą *paskui*
kada bus niekaip
įkvepi lyg gaisro plėnis
gyvenimą ir tavyje rusena spragsi
diena naktis ir vėl ir vėl naktis
bet nebijok turi kartoti dieną
kasdieną kaip gramatiką kartoti
dar tavo balsas tyliai gaudžia liejas
baltoj šviesoj ranka ugninis judesys

P r a b u d i m a s

Galima čia prisėst ant suoliuko?
gal pasakytumėt kurie Viešpaties metai?
o mėnuo diena valanda o jau temsta
tai čia mano miestas alėja
ar dar gyvi Petrašiūnai tai yra ar dar veikia
tos kapinės o kaip dramos teatras
filharmonija muzikinis viskas vietoje?
rubliai ar litai? gal žinot kur mano vaikai
dukterėčios sesuo artimieji ar turiu o turėjau
kas čia taip dvokia taip šlapia rodos niekaip
negaliu neįstengiu vis labiau ir labiau
pamirštu kalbamuosius žodžius kosčiu springstu gargaliuoju
užtylėjau visą gyvenimą užmiršau ar įvyko
ar jis išsipildė buvo ar gėlė kaip gelia
sąnarius ar klapsėjo kaip klapsi širdis
ar buvome vienas kitam gailestingi
ima lyti nematau jūs vyras ar moteris
o aš? vyras ar moteris?
kokie čia šereliai ant apgamo smakro?
jeigu sakot kad moteris ar negalėtumėt
va dabar tuojau pat paimti mane už rankos

Turėti kantrybės sau pačiai
pakęsti nugyventus dešimtmečius gaudesį
per jėgą vargstančią galvą
kiši po vandens čiurkšle ir srūva pasaulis
rodos veriasi neatveriama kai šlapios akys
kai drėgna gleivinė ir dar juda retėjantys sąnariai
bijai ką nors pažadėti nes vienąkart reikia liautis
reikia turėti drąsos pamatyti save veidrodyje
todėl tau patinka prieblanda išsiliejęs sidabras
padūmavęs žvilgsnis išsiplėtę vyzdžiai išsiplėtusios venos
veržia kojas sunkina žingsnį turėti kantrybės
netobulumui kur jau ten netobulumui neapykantai
mintyse susiraižai sunaikini savo atvaizdą atsiduodi
nesibaigiančiai nevilčiai klampinančiam nusivylimui
turėti kantrybės būti mėtomai aukštyn žemyn aukštyn
į bedugnę
atlaidumo – savo nuopuoliams blaivumo – netikėjimui
kad nėra šviesos ir vėl nėra šviesos tik prietemos malonumai
tik trumpi kūno etiudai valgymas miegas lytėjimas
sąlyginė ramybė
trumpalaikė aistros pilnatis vienadienis sotumas atleisti
sau žmogišką prigimtį silpną valią personalinį niekingumą
dar vieną pyragėlį sapno bučinį dar vieną literatūros vakarą
vieną raukšlę žilą plauką neįvykdytą pažadą

dar vieną pragarą tariamą rojų turėt padorumo
nespjaut sau į atvaizdą būt mandagiai iki galo
galų galo ak ačiū už visa kas esu aš kas nesu kas galėčiau
kitoje tėvynėje kito auklėjimo
kito savo pavidalo kūno gyvenimo
atgauti susitaikymo išmintį
turėti kantrybės
ir – pradėti iš naujo
dar vieną kartą – pradėti

Rengiuosi

Diena prasideda tarsi iš nieko:
lyg pasagom per grindinį –
per tylą po langais –
batukų augantis kaukšėjimas
ties smilkiniu pulsuojantys sapnai
nuplaukęs mylimojo veidas
septynios šiandien šiandien
diena prasideda tarsi iš nieko:
nuo kalno ritasi mašinų ūžesys
ir nerimas kaip rūkas plinta
tyloj
kiekvienas judesys kiekvienas garsas
yra tik mano šiandien
jau tik mano
suimt apglėbt klausytis ir regėt
ties Karmelitais – saulė
matinė trapi kaip meilė
ties smilkiniu pulsuojantys sapnai
sugrįžta mylimojo veidas
septynios šiandien šiandien
kyla miestas skamba
diena prasideda tarsi iš nieko

Plati ta valanda tylaus vidurdienio.
Ant medžių zvimbia vasara,
ir debesys žemi,
ir saulėta,
ir plinta maudulys.
Gal vakar
su artimaisiais
putotą džiaugsmą – jūrą drumstėm?
Ir skambančioj šviesoj –
rugpjūčio kavinaitėj
ragavom vyšnių vyną...
Aš pirmą kartą pasiekiau
Šventosios kitą krantą...
Dabar už lango – Panemunio liepos,
išblukus stadiono aikštė.
Ir mes, galbūt laimingi,
po sapną vaikštom.

Nepraeina valandos, nepraeina –
tavo motina grįžta namo,
pirkinių prikrautam krepšy –
knygelė su paveikslėliais. Tėvas
važiuoja su tavimi į Seredžių.
Jūs visą kelią tylite. Laukia kelionė
išklibusia valtim per Nemuną.
Ak, koks povas vaikšto Belvedery, –
braukia uodega per tavo rankas...
Kas šitaip glaudžiasi,
supa valtį ir tyčia nugirdo irkluotoją?
Prieš akis – kitas krantas,
Prieš akis – – –
Bet Tėvas šalia.

Šimtąjį kartą skambinu
Šopeno etiudą
pasaulis nėra geresnis
tai kam tàda

Tegu ta muzika
tegu
lietus ir vėl aštuntą valandą
kai tavo veido nerandu
bet jis yra
jį gelia gelia
bet jis yra
su svetimais
prie vėjų nulaižyto lango
tegu ta muzika
tegu
lietus ir vėl aštuntą valandą
mirtie mirtie
sapnų keliu
naktį vedi kaip sužadėtinius
tegu ta muzika
naktis
o tokią naktį iškentėti
visus žodžius kurie burnoj
tamsia tyla staiga įstringa
tu taip arti
lyg ir nėra
buvimo nuodėme laimingo

Kai praveriu senas juodas duris
į teatrą (ar tikrai į teatrą?)
o Frišo Hanesas dar sykį nusišauna
kai po spėktaklio geria pigų kalvadosą
užkąsdami smulkia kepta žuvim
eini artyn taip geidžiamas buvime
su grimo iškankintu moters veidu
patinusiom akim premjeros rytą
su dulkių debesim slaptingoj scenoj
kur tuoj įžiebs spektakliui žibintus
aš nieko neturiu duslioj vaikystėj
tik vieną valandą kai šviečiant lempoms
nuspėjamas kitoks nei čia buvimas
ir pajuntu šeivamedį ir dervą
iš tyliai drebančio tamsaus portalo
tas lapkričio spalvas kelionę
per Frišo personažų likimus
kuo būsi man? iš tavo balso
kas vakarą pavirstančio vaivorykšte
ar tų žmonių kuriems brangus fantomas
užauga pilkas širdperšos akmuo

Drįsau šakyti kad myliu
laikyti tave už skvernų
sapnuoti girtą karališką eigastį
drįsau patikėti – visa tai man
baltos laukinės rožės
autobusas
jis veža į nežinią

mano meilė – išaugtas lietpaltis
sukapotas atminties kandžių

T e n   v i e n i š i . . .

Teatro fojė byra pigus serpentinas –
kasdienės kalbos
karalienė ateina pirmoji
pilkas ruduo jos veide
išsekęs ir dulsvas žvilgsnis
kabinamas
nekarališkas nekiniškas lietpaltis
įžiebiamos šoninės lempos
sumaišomas grimas
pirštų galiukais
ima tekėti karališkas kraujas
prabyla Grušo portretas
„Į Krokuvą atvažiavau su baime
su viltimi
nuolankumu širdy“
po trijų tūkstančių dienų
pavargus karalienė
užbers ant karsto pirmą smėlio saują
ir bus apgautas laikas
ten vieniši neapkentė mylėjo
butaforai išeidavo iš proto
ir durininkės nebeištekėjo
ten jaunas piktas superrežisierius

slapta įjungė sukamąją sceną
ir mirtinai užsupo trisdešimt artistų
ten ir dabar būriuojasi minia
kada rodyklė paskelbia septynias
ten geriamas netikras rausvas vynas
kol atslenka tikroji valanda

Kaip lengvas šokėjas pralėksi
su grimu ant veido
ir raudona
nuo ausies ligi ausies
pajaco šypsena
praeinantiems pasirodys –
prašvilpė vėjas
viduržiemio naktį
kas liks iš tavęs? –
šviesa virtuvės lange
siluetas prie siuvinio
tėvo profilis temstant
artimo balsas
gatvė
žmonės
valanda paskui valandą
širdis prie širdies
delnai prie delnų
kvėpavimas lengvas –
esi dar

Taip tiesiog būti
ir žiūrėt naktimis
į pilką rudenio veidą už lango
liesti per stiklą jo iškreiptas lūpas
glamonėti kaip sapną
taip tiesiog
tik per sapną
neatsargiai palikti
amžiams pravertas duris
srūva rudenė šviesa
ir eglišakių tobulas kvapas
jei prieitum arčiau – įsitrauktų
vos per žingsnį
per žodį
per kuždesį
tau į ausį mylinčių lūpų
taip tiesiog būti

Tiktai lietus

Tavo ilgesys
tiktai lietus į stiklą
už miesto
tuščias stadionas
be pergalių
dar plaikstos vėjyje apdriskusios afišos
ir miręs aktorius iš lėto geria kavą
už to miesto
ten virpanti ranka laiške cituoja Putiną
ir beprotybė plėšia kietą sielos gruntą
žiūrėkit –
kyla išminties lėni daigai
už to prakeikto miesto
kur mylimasis dūsta
ieškodamas savęs grotesko dulkėse
kur alavinių kareivėlių paklusnumas
šiukšliavežiai ir kiemsargiai
ir girtos nėščios moterys
nenusisuk nenusigręžk
kai rytmetį užsaldinsi arbatą
neužsimerk
jau neša neša
jau guldo moterį į žemę

jinai jauna jos neberasi niekur
o tavo rytas prasidės nuo žodžių
nepasakytų tu jų neištarsi
mes dar gyvi gyvi gyvi
ir tavo ilgesys
tiktai lietus lietus į stiklą

Liko kąsnelis vasaros
ir truputis buvimo. Klausyk,
būkim linksmi
dusliam šešėliuotam mieste,
kai gatvės baltai apsinuogina
ir svaigsta vandenvežių čiurkšlėm.
Ramybę dalydami –
greitai ištirpstantį cukrų...
Būkim linksmi ne iš baimės.

Berniuk kaip mes žaidžiam buvimą
nuo kavos puodelio
ligi užkimusio prisipažinimo
auštant
šimtąjį kartą sukam
Kipro Petrausko plokštelę
praryjam sekmadienio pudingą
rašome ilgesio laišką
kaip mes žaidžiame laiką
iškėlę galvas prieš tariamą vėtrą
atlapotais skvernais – poetai
ak miesto poetai
dirbtinį skausmą užgėrę be cukraus
kaimo karaliai
nieko nedrįstantys
nei paneigti
anei patvirtinti

Pusryčių skuboje
perpildyto troleibuso dejonėje
nieko jau nebijai
diena su tavim
miestas kaip vėliava
kaip neįspėtas
kasdien išsipildantis
tavo likimas

Sapnai kurie krenta
šviesa srūvančiais vandenimis ir paveikslais
į ištiestas rankas į atmerktas akis
į alsuojančias burnas
sapnai nesibaigiantys
rytmetį miegantis miestas
nesubrendęs beodis gegužės atvirumas sapnai
trisdešimt vieną dieną
gegužinės pamaldos ašaros
aklumos ir praregėjimai
Marija Marija
sapnai sapnai kurie krenta
miega moteris skurdo alėjoj
raudona suknia įsišvietusi
tenai ant suoliuko
aš viską žinau
aš nieko nemoku pakeisti
tik sapnai
sapnai kurie krenta ir krenta

Gelia mėnulio veidą
spalio ketvirtąją naktį
vakaras įžiebia dagtį
Viešpats trūpina kreidą

baikščios ir žuvusios rankos
andai joms myliu kalbėjai
drebulę nurengia vėjai
beržas prieš nuogumą anka

tamsą ir miestą užgauna
jaukūs kavinių švytėjimai
sklando Milašiaus regėjimai
virš rudenėjančio Kauno

kam andai myliu kalbėjai
leidžiasi mėnesio dangūs
stiprios ir amžinos rankos
drebulę nurengia vėjai

Pilkadryžiam danguje –
beržų smulkioji grafika
išsukinėtais ligos sąnariais
ąžuolo šakos
cementu užlipdytas kamienas
toli dar vakaras
sninga iš vasario burnos
balti pažadėjimai
krenta į miestą
ant išėjusių pasilabinti
rytas
žodžiai nerišlūs sapnai
nepaleidžia saldžių moters godų
rengiasi nardo po kambarį
ardo netikrumo voratinklius
šukuojasi plaukus
diena
išsineria iš kokono
plačiai atveria langus
sekmadienis
suka amžiną veleną
rytas
skamba
Karmelitų bažnyčios varpai

Iš plėšrios ir juodos valandos išsilaisvina rytas
ritas debesys pažeme lieja sidabrišką šviesą
plėšias sapnas į viršų ir tyliai pradeda lyti
susitikote kraujo erdvėj bet nebuvote dviese

o koks Vėlinių rytas! andai mirusi meilė į stiklą
snapeliu ant palangės etiudą sinkopėmis geria
iš plėšrios valandos vos pakilom ir neriam į miglą
žemėm užpila ilgesio burnas ir vis dėlto – gera

Neapleisk manęs meile
praskiria minią šventieji
žinok
jų buvimas trumpesnis nei mūsų
jų buvimas gražesnis
na tai kas kad toksai nepažįstamas
na tai kas
tu pažįsti jau kiemą
kur dieną viens kitą muša
nakčia glamonėja
už lango keikiasi jų vaikai
vagia dviračius bandeles
keturiolikos metų
prievartauja rūsy bendraklasę
ištrindami iš buvimo save
išnaikindami
žiemą
raudonkailis šuva laižo kruviną sniegą
neapleisk manęs meile
kai laukiu rytojaus
kai laukiu jau ne taip svaigiai
kaip vaikystėje

imsiu – išskrisiu
daug kas juk išskrenda
ligi ašarų pasiliekančių gaila
neapleisk manęs
neapleisk manęs meile

IŠ DUGNO

Tai sakote
seksas neturi nieko bendra su meile?
sakote ir rangotės man prie kojų tarp kojų
aš ir galvoju
kokio velnio taip dusina ilgu
mylimąjį savo menu
kol mazgomės kvapsime atseit suartėjame
nors rėki
nors bėki ir išsikaski tą vienintelį
iš šaltų Petrašiūnų

Kodėl taip skauda kai apsikabinam
o lūpom ženklinam akis ir kaklą
kai slenka veidas tavo šonkauliais
pakeitęs bruožus geria kvapą skrenda
kodėl taip skauda kai gyvybės vynas
iš kūno – sielon ir iš sielos – kūnan
jau skrendam dviese nekvėpuojam sklendžiam
jau pusę valandos virš šio pasaulio
nutilę atsimerkę – vien tik lyti
virš žemės tos derlingos iš tos žemės
išaugę jos atsisipiriam ir lytim
padangės skliautą pirštais
bet kodėl taip skauda

Ir dar ką norėjau papasakoti –
aš moku skraidyti
ir čia nieko bendra su erotika ar augimu
dažniausiai tai įvyksta atsispiriant
mano kieme nuo suoliuko
prisipažinsiu dabar kai rašau
esu jau ne vaikiško amžiaus
todėl labai didžiuojuosi šia savo galia
vis labiau senkančia vis rečiau mane gelbstinčia
kai jau reikia bėgti kai vejasi kai
tiesiog būtina atsispirti pakilti o šalia
nėra taurelės prie lovos su širdlašiais
ir nėra tavo balso gulėki dabar po perlūžusia banga
užlietas nepakeliamo vandenyno
prisiminimų verpetais grįžti
atidarai langą į žiemišką gatvę alsuoji alsuoji
labai lygiai truputį paviršium atsargiai
stengiesi nepažadint namų užsispiri nebeužmigti
atsiverti knygą bet tai ne tavo ir vėl ne tavo gyvenimas
vos vos prisimerki ir štai dar ką norėjau pasakyti
jeigu aš susapnuoju *jį* tai būtinai bus liga ar nelaimė
būtinai prabundu ir niekaip nesuvokiu kur aš esu
kas šitie žmonės namai šitie mano metai

užsiėmimai laikrodžiai prieš akis degina toks aštrus
ilgesys
gėda prisipažinti iki skrandžio spazmų tada jau
žiaukčioju
prašau gelbėkit pamatuokit kraujospūdį žinoma
nesuvaldomas
o Jėzau koks baisus verksmingumas kaip aš bliaunu
galima sakyti
nuo nieko fleitos melodijos gatvėje prezidento
nuotraukos pirmajame
puslapyje korektūros klaidos tituliniame ar tabako
kvapo
vonioje kur kas nors iš namiškių ką tik nusiprausė
jau deda
man ant galvos šlapią rankšluostį dabar taip gulėsiu
kol nutirps rankos atšals viršugalvis sudils kaulai ir liks
tik ta paukštiška judri gyvastinga
mano sapno trapecija
s k r i s t i

Vanduo
sujungs nuplaus nuneš
nusės su drumzlėm
dumblas
apkibęs kriauklėm
            kiaukutais
            manim
vanduo
srovens srauniai
diena naktis dienanaktis
s š s š s š

Sutrikusi tarp žmonių sutrikęs tarp nežmonų
mudu du atskirai abu vienas du
širdies ritmas sutrikęs
ritmiškai prasikaltusio vaiko išraiška
sutrikęs miegas virškinimas
menstruacijų ciklas sapnai
savo gyvenimą apsikabinęs
dar laikai pakeli palaikai?
– palaikai –

T e a t r a s

Gali vaikštinėti aplink
bendraut su artistais
ir netgi dalyvauti
jų kūrybos vakaruose –
niekas nepasikeis

lieka laukti
(prisiekiu, nenorint)
kol kas nors pasimirs
bent budynėse būsi
teisėta saviškė

Brendu

Tik saujoj pelenų,
kuri paliks po mūsų,
yra tikroji išmintis... J. Grušas

Ta pirma repeticija
rodos pjesės skaitymas
didžiojoje salėje
jaunas stiprus režisierius
suvalkietiška tartis
rudenio virpulys teatre dar nešildoma
parimęs ant rankos žilagalvis rašytojas
sąmokslas visų akyse
gal ne visų
          pasigesiu
jau žinau
pasislėpusi balkono tamsoj
sulaikiusi kvėpavimą
ant kelių pasidėjusi mokyklinį portfelį
štai tenai 72-ieji
artimi artimiausieji
po pertraukos
skaitysime savo vaidmenis
po pertraukos
citata
      iš mano gyvenimo

Labai anksti baigės tamsa ir naktis
saulė driekiasi ant švariai išplautų grindų
rūšiuojama vasara lyginami baltiniai
dryžuotas lagaminas – tėvelio raudonas – mamos
rankos lanksto ir deda ir renka
megztinis
maudymosi kepuraitė Čechovas
grimo dėželė krūvelė vokų popierius
bus parašyta brangusis brangioji
Seredžiuj Molėtuose Sedoj
atrodys kad amžina
tik atrodys

Žvelgi
pravėrus grimo kambario duris
rengiasi moterys
šilkinės suknelės dažyti bateliai
viena nuo kitos prisidega cigaretę
antras skambutis
labas vakaras visiems linkiu sėkmės
aktoriai vaidinantys pirmame veiksme
prašom į sceną
vis atrodo
ir aš vaidinu pirmame veiksme
tankiai spurda krūtinėje paukštis
paskutinis atidžiausias žvilgsnis į veidrodį
atšoku nuo durų išeina
praeina lieku viena
susikaupiu
prie mamos grimo dėžutės
prasideda! vietinis „taškas“ suvirpa
muzika – gal Kuprevičiaus? žodžiai – gal
Grušo
balsai
pačių artimiausiųjų
esu
ar esu
ar dar būsiu?

Medinėj butaforijos daiktų dėžėj –
rapyros blizgančios karūnos ir žvakidės
taurelės taurės dideli maži padėklai
ir gyvos judrios mirusio butaforo
paruošusio spektaklį rankos
ant tos dėžės
prieš mirdami prisėsdavo artistai
mažytė pertrauka
tarp Šiapus ir Anapus
matau kaip pila Albertas į didelį grafiną
netikrą vyną
muzika fokstrotas
ir virtine į sceną virsta kvaitulys
kas pasiliks tenai visus pažįstu
iš balso tembro eigasties drabužio
ir įsmeigto į veidrodį sunkaus žvelgimo
kur tu? kur jūs visi?
dutūkstantajame vaidinime
mes susitiksime
visų akivaizdoje
avanscenoje be grimo
kitos erdvės drabužiais
kitoje epochoj

Kiek daug buvo tavęs ir kiek liko
vėl po sapną įkyriai ir beprasmiškai gainiojuos tamsų šešėlį
vėl begėdiškai laikina ir netvaru
laiptai
nuvaikščioti tūkstančio personažų
laisvė
būti kuo nori už uždangos
artimiausioj kitoje realybėj
grimo cecho garsai medinė galva sugarbanotas perukas
tekstų spinta koridoriuj kažkieno pamesti akiniai
naujametinis balius miręs direktorius
estradoje jaunos artistės
atsisveikina su visais suvaidintais ir buvusiais metais
metų metais ir šimtmečiais
kiek daug buvo tavęs ir kiek liko
šaltas rytas sausio žvarba
bėgte skriste keliais šuoliais
į vienintelį
realesnį nei šiandiena
šviečiantį laivą žiemoj –
savo teatrą

Labai atsiprašau
tai aš
išstovėjau dvi amžinybes
tenai po 'klevu
jūs valėtės grimą
kabinote drabužius
nunešėte karūną butaforui
negalėjau sulaukti pargrįžtant
iš XVI amžiaus
        kaip užkeikimas
liejosi
kuždesiai
intonacijos
tekstas

Kas mane išgelbės
iš šitos sumaišties negyvenimo
rūpestingai lyginamų baltinių
valomų batų kartojamų mizanscenų
sapnų
        kur vaidinama geriama krentama
į vienintelį nevienintelio glėbį
šito sakė Frišas
šito galėjo nebūti
bet buvo
naktį po kliedinčiais jazminais
deklamavo Mačernį
citavo Vysockį
žvėriškas ilgesys skambėjo melodija
ar kada mes susitiksim
kas išgelbės nuo vakaro žiebiamų lempų
nuo ap-švie-ti-mo
nerealios realybės
gal tik vaiko galva ant pagalvės
gal tik miegantis vaikas

Prarasti namai
kažkokie rūmai
skaudžiai šviesūs gilūs upeliai
įkaitusios scenos mašinistų nugaros
iškraunamos dekoracijos
tiltelis nuo sunkvežimio
            ligi scenos grindų
šviesos pluoštas
pailsėję veidai
tik ką iš upės
jau žiebiamos lempos jau grimas
dar juoko draikanos –
rimstama tylama įsižiūriu
improvizuotame grimo kambaryje
vienintelė
prarastų namų realybė

Nieko nėra jaukaus
nė vieno prisiminimo ar smulkmenos
nė vienos atvangios minutės
nesibaigiantis išsiskyrimo kartėlis
aitrus chrizantemų geltonis
kas rudenį užu stiklo
maudžianti ryto migla
taip noriu nurimt ir šypsotis
tavo karštas petys
paliečia sapno kontūrus
pataisyk man apsiaustą prašai
krenta krenta ir krenta
viskas ko prisiliečiam
o labiausiai širdis gal sakau
tai dėl tokio bedugnio tavo žiūrėjimo
o labiausiai – tai rankos
atsivėrusios glėbiui
ir apkabinančios tuštumą

Blogiausia kad nieko neatsimenu
nuo vaikystės auga ir plečiasi širdperša
keletas dygių nepakeliamų šviesos smūgių

Ką mes veikėme šiame mieste kol gyvenom?
Atsisveikinom atsisveikinom

Melsvėja vakaras
tylu ir gryna
su artimaisiais artima
            ne tuščia
toks maudulys
už miesto
            plaukiant sutemoms
tokia erdvė
            nakties atsivėrimui

Visa bus pakeista perkeista
smilgos ant smėlio kalnelio –
rankų šiurkštus švelnumas
glausis prie delno kelio
sumuštos dulkės
                keliauti
lyg niekur nieko nebuvo
ne mes pasirinkome žemės
grubų vėsų artumą
dar miega seni duobkasiai
jų rankos girtos ir ilgos
tik smilgos per kaitrą išliks
ant smėlio kalnelio tik smilgos

Alijošius ant palangės Vilniaus gatvėj
nuo slogos nuo nerimo nuo kosulio
gydantys aliejai syvai žadantys
ramią rytdieną
tavęs ilgai ieškosiu
dešimt mėnesių dešimtmetį ar kliedmetį
vakarais – kitoms ištiestos rankos
ar pavasarį kai be tvarkos taip trankosi
ne širdis o baimė – susitiksim?
jau vartausi mėnesio pilnatvėj
ir balti sparnai tave jau saugo
susitiksim
auga auga auga
alijošius ant palangės Vilniaus gatvėj

Tavo vardas jau švinta jau auga
sapnuose jau mėnulis
kreivėja ir šypsosi tavo vardą
baltą dilgėlės žiedą aviečių brūzgynuos
tą vasarą rudenį žiemą
šalną ilgesį ilgesį
kartodama vaikštau tipenu
pirštų galais –
miestas – gatvė – duobė
nesudužti nesudaužyti!
tavo vardo pilni namai
ant siuvimo mašinos –
rietimas flanelės ir žirklės
pasiruošę šnabždu pasiruošę
o kiek valandų
į veidrodį – į save – tavo indą
tavo vardą maldyne
aklomis
pirštai atranda jau krenta
jau sniegas
jau Maloningasis leidžia
ištart tavo vardą

Žaisime žaisim
pelenėm ir podukrom šoksi
slėpsiu
        spektaklių senas programas
į spintų kampus kaišysiu
susuktas afišas
nemoki skaityti – o jeigu?
sekmadieniais
        vesiuos bažnyčion
vaikų mišios žinai
mergytės baltom suknelėm ir nuometais
pamatysi kaip gražu ir kaip tikra
popiet kepsim pyragą
tu nežinosi ką reiškia
džiūstančia burna įkvėpti
atsivėrusią salės tamsą
į tavo švarius drabužius
neįsimes
dūmų dulkių klijų
senų dekoracijų kvapas
tu gyvensi kitoj realybėj
tik čia
tiktai čia
tiktai šičia

Pirmą rugpjūčio dieną
kartok atsivėrusią šviesą
plūstančią vasaros vagą
ilgesiui užtvanką
nepaliauki po šapą statyti
vaiko nauji drabužėliai
kasdienybė ar meilė
iš vakaro
paruoštas rytui scenarijus
režisierius pamišęs
be jokių repeticijų
reikia verkti ir juoktis ir būti
kartot atsivėrusią šviesą
kartoti kartoti

Jei leistumėt
išdėliočiau ligniną naujas vazelino dėželes
galėčiau
iššukuoti ilgaplaukį peruką
valandai likus
paruošti kavą surinkti
paskutines viltis apelsino žieves
jei tik leistumėt
dalyvauti ten kur netikra bet tikra
nuspausti trečią skambutį
paleisti
visa kas moko gero elgesio
tvarkos sugebėjimo būti
tinka ir
visai paprastutė siužetinė pjesė
tik pagalvokite
pasirodo tai darbas
ak štai kas yra darbas
prisimatuoti ne savo
sutinku man tinka
man viskas tinka
jei tiktai leistumėt

Užeinu į teatrą –
skubus įvedimas
ir – mano pavardė
susverdėjau: ne vaidmuo o svajonė
laimingasis – tai aš

ar suspėsiu išmokti tekstą
ar pajėgsiu
            įtikinti publiką?

Kitą sykį žinai
būnu pavargusi
ir viskas tiesiog smaugte smaugia
rodos išeitum
bet repertuaras – trisdešimt metų į priekį
pasirašiau net gerai nežinodama
ką ten vaidinsiu

Išplėšk save iš to konteksto
migloto miesto rudo dūmo
rudų dėmių šuns kailį lieski
prie tų konteinerių prieš Sumą

atkišęs plutų maišą vargšui
vargesnis likdamas už lupeną
nes tavo keliai jau suklupę
tačiau širdis dar kelia maištą

išnykti būti byra frazės
seniai kartoto dramos teksto
ties miesto rotuše kaip lapą
išplėšk save iš to konteksto

Per pačią ovuliaciją
(atsiprašau estetų)
sapnuosiu tave
                    prisikėlusį iš kapų
ir ateinantį ieškot
mano rankų

Ir tavo vardas tavo vardas tavo vardas
ir mano lūpas mano balsą kirs kas kartą
ir tavo rankos tavo riešai tavo oda
kaip šakn̉ys apkabins ne balta juoda
ir tavo veidas tavo baltas tavo sniegas
švarus jau krenta tavo veido niekas
ir tavo kojos tavo nuogos tyliai lėtos
o skuba o artėja o žemėtos
o tavo rytas mano rytas kaip prikepęs
mano tavo vardas prie širdies ir svaigsta akys
į tavo sapną tavo girtą kvailos šoka
ir savo miego prisišaukti nebemoka

Teresėlė už durų
paburkusiom raudonom akim
dar šiltutė
        tiesiai iš sapno
stovi ir šypsosi
        niekaip netiki
kad neįsileidžiam

Jokių abejonių –
didelė gyva ir alsuojanti
tavo diena
gali įsmigti į sieną
nuplaukti radijo bangomis
atsispindėti vyno taurėje
ar kibiro vandeny –
jokių abejonių
gali nuvažiuoti į miesto kapines
su rožėmis ar tiesiog taip
paskambinti telefonu draugams
abejonėms ar kunigui
apsikabinti su mylimu
jokių abejonių
ji tavo diena
didelė gyva paslaptinga
konkrečiais metais
neatšaukiama šią savaitę
dvidešimt keturioms valandoms
gavai pagrindinį vaidmenį
taigi sukis

Esu svajotoja
norėčiau
gyva būdama
nebijoti

Kai jau rankos nebekalbės
būtie nenustoki virpėjus
amžinybe pavirski o tamsa švelnių vandenų
ribuliuos' tavo vaikiškas veidas
                mėnuo šviečia ir šviečia
spragsi žvakės liepsna
                ir užpūsti jėgų neturiu
ir nereikia
                kas kitas išsems šitą šulinio dugną
pasikliauki tyla kai jau rankos nebekalbės
tenuplaukia naktis
ir vaidenasi mirksnio trapumas
koks viliojantis sutemų ritmas
                tie būgnai
                ta muzika
ar tai ji
iš tamsos amžinybėn lydės?

Labai patiktų
ankstyvojoj jaunystėj
jei taip būčiau ėmusi ir išėjusi
į Grušo tekstą scenos prožektorių riksmą
na tegu ne Barbora
gerai ir Elžbieta Adonė
verdu dabar agurkinę
žaidžiu su dukra doviliukais
labai stengiuosi
ir kartais išsimeldžiu pertrauką

Baigėme cukrų
kavą arbatą
liko šaukštas aliejaus
keturios bulvės
maišelis grikių
penkios dėžutės degtukų
užkišu neapmokėtas sąskaitas
pasidažau lūpas
ramybė ir poilsis
                    džiazo valanda

Trečias skambutis!
šoku jau rytas
visi į vietas!
uždanga!
griebiu šluotą
atveriu langą
pirmas veiksmas
pradedu suktis
viens du trys
viens du trys

Ir vis dėlto – nieko
kas sulaikytų rūką
nuo Senavos Petrašiūnų
Kleboniškio ar Eigulių
skverbiasi ligi kaulų
ligi miego ir sapno dugno
tirštas drėgnas sunkus
bet išsitiesiu ir žiūriu:
ten – pirmadienis
kalena dantim
savaitės tvarkaraštis
nepasotinamas ir godus
žioja alkaną burną
lenksi pirštus kol pavargsi
tavo vaikas kūryba
mylimasis sesuo ir tėvai
kūryba ir tavo vaikas
ir vis dėlto – nieko
kas sulaikytų tą rūką

IŠ DUGNO

S u s i t i k i m a s

Taip mes ėjome gatvėmis tokiais kietais takais
vieni pas kitus pas save iš tikrųjų
ieškodami savo šiandienos rytdienos
poelgių motyvacijos kalbėjome apie vėją sniegą mėnulį
prastą derlių potvynius ir atoslūgius
apie metus kuriuos kažkas davė ir reikia
juos nugyventi būtent tiek kiek davė
būtent taip kaip sugebi bet būtų geriau
kad dar geriau dar labiau teisingai nepamirštamai
taip mes plaukėme vienas pas kitą
visomis jūromis upėmis atviri
kits kitam savo laikui nesigėdydami
protėvių įtartino palikimo
yra kaip yra – iš kalėjimo
jei gimei izoliatoriuj vadinas taip reikia
eikš į mano glėbį šnibždėjai tebūsime regimi
visų akivaizdoje eikš tai mudviejų laikas ar žinai
kas yra tasai laikas tas vanduo lyjantis tau ant veido
ant sumirkusios žemės plutos taip mes augome
pramušdami kaktomis molio gurvuolius semdami
žemės syvus žinai kas yra žemė? pačiupinėk
ji tarp rankų ir kojų galugerkly
taip mes kalbėjome gargaliuodami išspjaudami
sulipusias samanas kibdami šaknimis susivydami

rankomis kojomis suaugdami krūtinėmis bučiavome visa
čia buvo leista ir visa užginta aš sakau mes ir atginėm
patys išsiplėšėm išsilaisvinom iš tramdomųjų marškinių
yra tokie kai kitiems atrodo kad žmogus nebeturi proto
ar jį kas nors sukrato suteliūskuoja sudrumsčia
nusiraminę skridome vienas pas kitą
dangumi pažeme pamiškėmis ir palaukėmis o dažniausiai
sapnais – keistai susirietę užmerktomis akimis
pasiruošę kritimui supernovos blyksniams šviesos
gyvastingai spiralei – vyrai ir moterys
nuogi ar su įkapėmis išsiilgę paslankūs
atidūs švelnūs šilkiniai taip mes buvome suverpti
o prieš tai mus atvežė didžiuoju šilko keliu
plazdėjome ant langų užmesti ant gultų moterų strėnų
vyrų tvirtų krūtinių taip mes dilome blukome plyšome
į skutelius į voratinklį šiandieną kol jūs
įsikibę tų aukso karčių palydėti sidabrinio vėjo švilpesio
neatvykote neatplaukėte neišaugote neatbuvote
nepaklausėte –
ką gi čia veikiame

E s i

Kad taip baisiai nebebijotum
žvelk į veidrodį:
jau šeštadienis
veidas kaip džiūti pradėjusi kriaušė
viena akis vairuoja į dešinę
visi pastebės
yra ir pilvukas ir krūtys –
nieks nesupainios
nei tavo amžiaus nei lyties

Blogis tarp mūsų rankų
pragaro žaidimėlių nuogų krūtų
blogis yra implantuotas tu daug sumokėjai
plastikos špecialistui o gundai
ne širdimi paviršiumi gražiais mezginėliais
nuogais pečiais kaklo įlinkiu nugara
tiesiog iš soliariumo blogis per
mūsų klaidinančius judesius kai taisomės plaukus keliame
dviprasmiškai arba ne arbatos puodelį
kai lyg niekur nieko netyčia kai tos rankos
lenda po vyriškais moteriškais marškinėliais
už džinsų diržo ne todėl kad tenai o todėl kad be meilės
blogis lakuotais nagučiais moters irgi merginos
arba kažkokio užsienietiško temperamento gyvaplaukiais
blogis kai stename alpėjam o galva projektuoja
karjerą apypilnę šeimą dailų saulėlydį
blogis yra saulėlydis tarp mūsų rankų kojų tarp mūsų

gėris tarp mūsų rankų kai siekiam kits kito savęs
kai siekiame apsikabinti ir dega vaikystės žolė
kol pagels paruduos seni popieriai lapai
mūsų rankose tarp rankų trūkinėjantys laiko voratinkliai
gėris yra mūsų atvertos krūtinės atviros mirtys
intymūs prisikėlimai

apkabina baltuojantys jazminai tartum riksmas žalia
birželio naktis
kai nuogi ne gėda kai dviese ir nieko nepažadam žinom
kai paprasčiausiai suglaudėm nugaras ir nemiegam – kartu
kartu ar saldu ar blogis tas gėris jis rankų išsuptas niekieno
neįvardytas mūsų gal sūnus ar duktė ar eilėraštis
karštis nakčiai išmestų į žvaigždyną pakibusių rankų
rankų kojų juokinga tarp mudviejų
gėris yra blogis
ne nesąmonė
blogis yra gėris

Nyru

Tokio karščio tokio
nereikėtų bijoti nusispjaut man
į normas įvaizdį padoriosios
susivyniokit į laikraštį savo šiandieną
su bepročių žiniasklaida nuodėmėm noriu
tavo artėjančių rankų jau žilstančiais gyvplaukiais
pirštų *staccato* į odą
dar jautrią stangrią dar mano
lieski ir neatiduok manęs kasdienybei
kaip riksmas būti geidžiu geidžiu laukiu
apsimetu nesuprantu tų ženklų tos kalbos
baltoji birželio ugnis
jazminų lengvi patalai
glėbia ir gobia jau pasiduodu
nes šito tik šito ir šito
karščio alkstu netrokštu žinoti
nieko kas bus paskui
nes jau yra
gyvybės žvėrie švelnus kitiems nepažįstamas
auki artėki ateik

Dar minutėlę pusvalandį
svaigt reikalais
pasirūpint profesija
laikinu płagyvenimu
dulkių šluostymu
beprasmybe

Regiu eini kita gatvės puse
na tai kas kad kartu neprabudome
vis tiek
susitiksim ties perėja

Skambini
atvažiuoji –
gaudžia miesto varpai
po visą kūną
karščio cimbolai skimbčioja

Pagal Darviną
renkamės ne vyrą
o būsimus savo vaikus

Alpėju iš nekantrumo
žaibiškai kuo greičiau
juos visus pamatyti

Sėdime vienas prieš kitą
kalbame
linksma susitikimo melodika
mažorinės priegaidės
žiūriu
jau veik negirdžiu
ošia ir dūzgia manyje
tavo tembras
purtau galvą veju
tą dūzgimą nesiseka
įplaukiu tavo žvilgsnin
drovu bet ir atvira
tylime

Toks trumpas tavo žvilgsnis
o nugarą veria
ugninės nuojautų ietys

Jau nė karšta o gelia
rankos brėžia ore ratus
pasaulio problemos
tarsi iš mago rankovių krenta

esu užburta
seniai negirdžiu nė žodžio
pritariamai linkčioju
dabar jau tikrai amen

gal tave nugirdyti?
gal tą patį jauti?
kur visa tai įvyks?
kas pirmas duos ženklą?

taip sunkiai dūsaujam
labai karšta vasara
gal dar gertum arbatos?
jei tik nevarginu – – –

Tos rankos jau visko matė
anos irgi nepėsčios
mostaguoja rodo rankraščius
taisosi plaukus prisidega cigaretę
užsirašo telefono numerį
nuima plauką nuo apykaklės
eik tu eik tu sušiaušia galvą
nejučia – elektros iškrova
nejučia – dilgsniai dilgsėjimai
nejučia pro pečius ir pro veidą
paskui tvarkosi tualete
švarios kvepiančios vėl susitinka
bet nejučia kai paduoda cukrų
kai sako palyginkim – tokios skirtingos!
ir vėl ir vėl ir vėl
liečiasi godisi virpa
po daugelio liūdnų ir kasdienių
neišsipildymo valandų
kaip paleistos į pievą kalaitės
laigo lyžčioja glaustosi
sukasi spaudžiasi liečia
paskutinį kartą dar kartą dar kartą
ak!

Jokių feminizmų –
geidžiu nekantrauju nebūnu
neskanus be tavęs mano valgis
šešėliuoti nejaukūs namai
netvarkingas pasaulis piktos moterys
gatvės tuščios ir šiukšlinos
banalūs spektakliai ir knygos
ir pati negera negraži

o gera o graži tavo žvilgsnyje
saugi tavo glėbyje
o saldi buvo ta valanda o be proto trumpa
aš prie durų tiesiu ką tik išskalbtą kilimėlį
ir barstau visur žinutes: bet kur bet kada

Viską noriu matyti
neturiu laiko gėdytis
šviesą kviečiuosi į kambarį
maloningai ir drąsiai užeina
paima mano ranką
veda žemyn krūtine
per prakaito švelnų klampumą
įsiplieskia įsižėruoja
temsta ties kryžkele

Chamas per televiziją
radiją postringauja
iš laikraščių vedamųjų
aš ką tik nusisegiau pavalkėlius
išsinėriau iš figos lapelių
nusiprausiau
pasitepiau visas vietas kvapniaisiais aliejais
susikroviau bokštą pagalvių
chamas tik dėsto tik skuba tik primena
pareigas ir skolas neturiu
tegu kalba ką nori
šiuo metu ir visiems laikams
man *dzin*

Viskas atvira
drėgna
drėgmė
vienintelė nuo kurios neįšalsi
pasiruošta
Viešpaties seilės
pagalba pasigailėjimas
kelias į amžinybę į dangų
po tavo pirštais
trečioji programa
klasika

Du išsižargstę irklai
dvi kriauklės geldutės
perlamutrinės blizgios
nepridengtos
auga atsirita bangos
užsupa supa ir teškia
į gilumą vėlei į šviesą
po jūržoles naršo
be kvapo be proto
dviese

Truputį pakelk dubenį
nejau niekas nesakė
iš tiesų kaip gerai kad nesakė
nesąmonės'
ką aš kalbu
viskas dabar labai
labai gerai
ar niekas nespaudžia
niekas
tik begalybė
ausų būgneliuose ūžia

Kokie tavo pirštai kokie tavo pirštai kokie
nagų pusmėnuliai rodau žvaigždes ar paliesi
ar nubrauksi tą liepsną
nuo apsunkusių mano krūtų
nuo pilnatvės žydėjimo džiaugsmo
esame dviese

pagaliau kaip naktis pagaliau kaip diena pagaliau
ši diena pagaliau mus apgobia subrendo ir vynas
tiek laukinės drąsos
jau esi manyje – ne-bi-jau
mes svinguojam juokingai gražiai:
moteris – vyras

Noriu priesaikų iki grabo lentos...
Nenoriu jokių pažadų!

Gyvensiu nuoga kol numirsiu...
Daugiau niekad nenusirengsiu!

Gimdysiu gimdysiu gimdysiu...
Tik uždaros įsčios!

Kepsiu mums kiaušinienę...
Kas man tie puodai?!

Žodžiuose apie mus įsisupsiu...
Viskas jau parašyta!

Kurgi tie aukso žiedai?
Vis tiek kada nors pamesim!

Blizgantis apvalumas
kandu į kairįjį petį
ausų kaušeliai –
mano pirštuose
ūžia zvimbia kvepia vanile
laikas ruoštis Kalėdoms
minutėlę dar pusvalandį
nešalta žiūrėk sninga
na ir pūga siaučia
tavo rankos su krūtimis
pasaulis nematė kaip švelnu
tikra teisybė tik tu
pasaulis nieko nematė

Liežuvis smaguris
renka nuo tavo odos
saulės dulkes
gurmanas mėgaujasi
kankinamai lėtai skanauja
palikdamas drėgną
sraigės pėdsaką
kai atviriausiai artėja
rikteli
visada šiek tiek baugu
šliužiukų

Bučiuoti po mažą lyžtelėjimą
po sūrumo ugnelę
nuo pirštų galų čiurnų
pakeltų blauzdų kelių
šlaunų rogėmis skrieti
o spigina baltuma o gelia
o skauda šviesą praplėštą –
teka pilvo vagelėm

Kiek prigamino šviesos
Dievas mūsų slaptybėse –
artėja
pradėjimo laikas

Tarsi žvėriška
nesiliaujanti signalizacija
skelia ir gaudžia
oda pakilo išsitempė skauda
krišnaitai už lango
švenčia buvimą net šokčioja
iš nekantrumo širdis
drąsi
skubiai atideda
pažadus priedermes
trenkia kraują šilumą į galūnes
jau pradeda džiaugtis mūsų pėdos ir rankos
susiritame į mirtiną akmenį
purtau
galvą o Dieve
garso haliucinacijos
vaikų gal mūsų balsai

Laimingosios valandos dosnios šiltos beribės
(nors visa tai buvo ir bus
pabirę kvitai lombardas)
dabar netaupome karščio šildausi delnus
ant blauzdų tavo nugaros strėnų
įlinkį kaklo pulsą godžiai liežiu
savinuos vagiliauju
viskas mano
kūnų skurdas jų šviesa karalystė
tylios vaitonės padėka
ritmas – dangus
ritmas – pragaras
ritmas

Sąrėmiai
skaičiuoju iki dvidešimties
įkvepiu ir sustingstu
išsiriečiu kaip katė –
nagais į geležinę lovos atramą
į prasivėrusį langą
bumpsi atkaklus pakaušėlis
sniegas lipina akis
balta ir spigina saulė
rėk rėk iš visos širdies
o tada susilaikyk
mirtinoje saldybėje
gieda Atvelykio džiaugsmas

Pirmosios mėnesinės –
prietarai
kirtis per veidą

pirmasis vyras –
prietarai
kirtis skaistybei

pirmas vaikas –
jokių pokštų
kirtis per širdį

Moterie
velnio nešta pamesta
pažiūrėk į veidrodį pasą
ką čia dirbi?!

Joju
į rojų

Prieš ar po
kalbatės apie meilę
ar kalbatės
prieš ar po
kavos puodelį cigaretę
obuolį pasidalinate dieną
valandą prieš ar po
prisimenate cituojate
Cvetajevą (netipiška)
Markesą (jėga!)
prieš ar po
planuojate – nuo rytojaus
pasiruošiu atostogoms pradėsiu tą darbą
sutvarkysiu drabužių spintą nulakuosiu grindis
prieš ar po atsiveriate
ir tada jau gyvenate –
niekas nesulaikys net mirtis
vis – iš naujo kas kartą dar kartą

Apkabinu tavo kaklą
kiek kartų dar kartą
jauku ir svaigu
karšta
o tokia vėsi liepa
kokie metų laikai
tavo rankose kojose
koks laikas skimbčioja
apsvaigusioms ir nurimusioms mūsų akims
kokios valandos lėtos ir saldžios
kartoja tuos pačius judesius
buria nuvelka drabužius sulanksto ar meta
kuo skubiau ant kėdės ant grindų
išsiliejimo išsikalbėjimo išsibuvimo potvyniai
nuolatos apkabinu
ir dar apkabinu
ir dar kartą apkabinu tavo kaklą

Perlūžę pusiau
dengdami vienas kitą
plaukiam tiesiai į viršų
sulaikę alsavimą
apsiginklavę aistros ietimis
medžiojame amžinybę

Tikri kaip mirtis
gulime
dar panirę vienas į kitą

už stiklo
baltas drugys
plakasi rytas

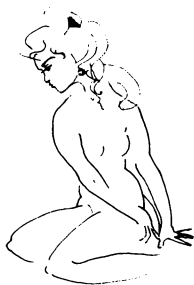

Dar minutėlę pusvalandį
laikykimės ten
kur pasaulis regimas nuo apžvalgos rato
pačiame aukščiausiame taške
aš klyksiu
visa nutols
suėmęs galvą sakysi
žiūrėk
būtent dabar
žiūrėk

IŠ DUGNO

Promilės

Prisirijau promilių
laisva sąmonės dalimi
mėginau stebėti savo kitimą
už lango jau snigo
nudžiugau: po ilgo varginančio puldinėjimo
niekam nesiskubinau skambinti klausinėti bendrauti
jau užteko pasaulio žinojau
esu pakankamai graži neįtikėtinai stipri vienu metu
visai nutyko tas skausmas ir nepakeliamai taip nepakeliamai
tarsi džiugiai skaudėjo galėjau juoktis ir verkti
gulėti ir eiti nerizikavau už lango jau snigo
ir tirpo baimė traukėsi skverbėsi kaip drėgmė liūdesys
pamėginau megzti kreivokai juokingai nepataikydama į akutę
porą eilių apėjau porą ratų aplink save pasikūkčiodama
užsirašiau visų mylimųjų vardus ūmai paaiškėjo – jų
nebuvo juoba nėra tada priskutau bulvių
iškepiau šeimai tokį žvejų kugelį žinau kad plokštainį
mes taip nesakome *dabar negaliu be jūsų gyventi* parašiau
tokią žinutę už lango ak snigo ir snigo, atsakė *pažiūrėkit kaip sninga*
labai nustebau mūsų nuomonės sutapo tada sujaudinta vaizduotė
ėmė nešioti pavojingiausiais posūkiais į teatro duobę pažįstamas
skaudžias mizanscenas girdėjau sakytus monologus

mylimiausia tamsa gulė ant rankų susiglaudusių salės prietemoj
o už lango už to lango vis snigo lėkėme
keliukais į užmiestį tada labai verkiau ėmiau labai verkti
dėl neišsprendžiamos kūno – sielos porystės
kodėl kas sielai leistina kūnui jau nuodėmė o gal man ne
nuodėmė?
bet ar aš išlaikyčiau ištverčiau tokį gyvenimą tada
kai sėdėčiau su svetimais kai gundyčiau dažyčiausi
dėl efekto plaukus
depiliuočiausi rinkčiausi kvepalus kur tuo metu pasidėtų
visa kas yra mano kas iš tikrųjų mano kaip ir be pastangų
glėbiai artumo, a, velniop, dabar nespręsiu – už lango
sninga viltingai atlaidžiai žmonės be promilių miega
mano ranka spaudinėja pultelį – o gal kas nors mėgstamo
mylimo slapto?
slapta programa uždraustas kanalas vaai, kokia gėda
tučtuojau perjungti!
neperjungiu? eeu, vargšės dvi mergos kažką išdarinėja tiksliau
žadina užsakovų vaizduotę jokių nereikalingų raukšlių
raumenukai kaip iš gumos tai ne mano filmelis aha
pastebiu sninga
tirpsta mano savigarba žiūriu į pasaulio dugną o nuosavas
kūnas
niekingiausiai su visais tam būdingais požymiais mane
išduoda
viskas žmogiška? tai kas aš esu vidutinio amžiaus ponia
dėstanti mokiniams apie lietuvių poezijos ypatumus tvarkingu
reprezentaciniu ir vieninteliu kostiumėliu apsivilkusi padorumo

polietilenine plėvele skaudi gili supratinga ak, vaikai, sakau
argi jums reikia poezijos? priimu rožių puokštę
iš mergaitės skaitė eilėraštuką apie pavasarį ir
nepasiekiamą meilę
guli dabar po skujom ir sniegu įsisnigo įsismarkavo
tos promilės guldo mane ant menčių namai jau miega
aš keliauju apsnigtu keliu į savo svajonių kapines
pagal kažkokius požymius rasiu tą antkapį gulsiuos
ant meniško užrašo (nieks nepastatė suoliuko) mėginsiu
išspausti pasiilgimo ašarą iš tiesų tai nėra ko ir spausti
kai jis numirė man kažkodėl palengvėjo
dabar visada žinau kur galima rasti todėl niekada ir neinu
nes taip užsnigta jokie sargai nesugebės man parodyti
palydėti
į mano vietą į mano vietą mano vietoje
sniego kalnai kilimandžaro sniegynai
neperlipami neužkopiami nepasiekiami
o nepaliaujamai sninga
giliausia žiema prasidėjo

Vartoju narkotikus
pati nežinodama
kitaip kodėl vėl prisikeliu
po tokių neįmanomų nuopuolių
išsiderinimo
dvasios vangios bejėgystės
galbūt jų yra citramono sudėtyje
gal, sakau, bulvėse drauge su kaliu
vyro, prisiglaudusio prie manęs, prakaite
sėkloj, išsiliejusioj ant šlaunies
kažkas pagamina
geismą dar kartą prisikelti
pripažinti save esančią
visais leistinais ir abejotinais būdais
dar paryčiu visą laužo tampo raumenis
žiū, įdienojus
vaizduoju jaukią moteriškaitę ir
uoliai sukuosi garuojančioje valgiais virtuvėje

Ne tai stebina –
trigubai vyresnis
beprotiškai gražus žiauriai
žiauriai talentingas
girtas
kabini nepilnametę
tik kad seniai po žeme
o man vis dar girtas

A n t r a   t e i s y b ė

O iš tikrųjų
du trys girti diedai
pastebėjo moteriškumą
(greičiausiai dėl antsvorio)
ir nesuvaldė rankų
štai ir guru
ir visi
        gražuolės laimėjimai

Jau visai netoli ir namai
dar tik dvidešimt metų paeisiu
plauks bažnyčios varpai ir tau vienai
prasivers grindinys mirki vaisiau
savo įsčias regi ir ganai
tą jau prarastą šauksiuos atleisiu
neatleisiu prislėgs Niekada
akmenim ar vilties paklaida

Tik du
mane
dar nešantys į viršų –
vanduo
jame it smėlis mirštu
ir vyrų kūnai
kvepiantys mirtim

Plaukiu

Baime mano sese
grandinės ir pareigos
išsižadėti tavęs stengiuosi
laisvėti nušvisti
argi vaikas internato vienatvėje
išsižada savo girtuoklių tėvų
atleidžiu tau ir tada
kai peržengi visas ribas
ir atkakliai peršies giminystėn
baime mano gėda
it namai blogos šeimininkės –
nėr kur dėtis kai užeina žmogus
stumdai šluota šiukšles
ir į šoną suki
nemiegotą pavargusį veidą

Apsikabiname vandeny
rankos jaučia ledinę nugarą
iš šonų meldai tarp kojų lelijos
kur tu mane neši
saldu gelia krūtinę
žudančiais spinduliais
skrodžiame vienas kitą
teliūskuoja būtis
jau ne naktis dar ne rytas
besvoriai o glaudžiamės sąlame
rentgenas
be gailesčio švitina

Užstatau moteriškumą sveikatą ramų miegą
sėkmingas gražias publikacijas
pažadu daugiau nemeluoti – esu
nelaiminga ar pasmerkta amžiams nusipirkau
rudą šuniuką sesuo pasakė tai viskas
vaiko jau neturėsi užstatau
savo vaikystę su visom brangiausiom
nuodėmėm ir paslaptim atiduodu kas liko
kur toji mana valanda išeini
ir vėl išeini pažadu viską (manai ištesėsiu?) vaikai
visi mano vaikai – mylimasis jo akys
prašau duokite kreditan man tą gyvenimą
iš jo dabar neprisikeliu sako galima sako jei melsiesi
metų metais ir šimtmečiais laistysi sausą kamieną išleis
kada nors žalią viltį aukojimas žinau tik aukojimas
pažadu kaipgi dar galėčiau jį prisišaukti
nė vieną rytą nematysite mano rūškano veido
išmoksiu šypsotis nekalbėti žodžių be reikalo –
šaukiuosi šnabždu pataikauju vilioju
burtauju afrodiziakus ir vėl nusiminusi gaudau
akimis kur tas ženklas dangaus gailestingosios akys

ramiai be ribų užgavusios
rankos liepsna ir aukojimas
ir tas vaikas sapnuotas tas vaikas
mums abiem atnešęs vandens

Prieš pat cezarį
operacinėje
anesteziologė rėkia į ausį
kaip jaučiatės?!
tai labai asmeniška
šnabždu grimzdama
labai asmeniška

Košmaras kiti sako aš moteris
kiti pastebi rankos kai brūkšteli
per sėdmenis krūtis nuvilnija ta moteris
kiti sako kiti mato kiti nieko nežino
nekenčiu feminisčių nekenčiu savęs
nefeministės nekenčiu tos moters
ją myliu beprotę bepinigę be principų
be ateities vizijų bejėgiškai jėgiškai myliu atleidžiu
kai renkasi Utenos trikotažą turguj
odos imitacijos sportinukus būties imitaciją
kai prisimatuoja už paskubomis sukaltos širmos
kai gurkšnoja kavą vilties o gal prisikels kalba atseit aiškinasi
krikščionybė ar sako Tibetas bėga puodas virtuvėj
nesiveja niekas gyvenimo vejasi pasiligojusį atvaizdą
padryžusiu paltuku su keliomis knygelėmis rankose
moteris kiti sako oho kokia moteris
kiti sako kiti mato kiti viską jau žino
kas naktį pro lango užuolaidą tyliai palydžiu fantomą
astralinis kaip visados atkakliai užsispyręs skuba
į tvarkingai žiemojančias kapines
jingle bells jingle bells apsnigtu keliu

Neprašyta ir nekviesta
neįspėjusi nepaskambinus
į namus įsibrauna
vietinės reikšmės žvaigždė
smirda šanel ir kapinėm
ima mane už rankos kai
užtraukiu užuolaidas
beriu cukrų į kavą
raikau dar šiltą pyragą
nesivaržo naudojasi muzikiniu centru
kažkoks siaubas Mocarto rekviem
na ir kas kad Mocarto gal nenoriu
kimba prie vyro prie vaiko
sukuosi kaip išmanydama
šokinėju kaip pabaidyta striuokčioju
iš kampo į kampą matau jau taisos nakvoti
naudojasi mano telefonu
abonentiniu ir mobiliuoju
skaito kompiuterio įrašus
lyg netyčia perverčia laiškus
net duše nėra ramybės
tyliai pravėrus duris

žiūri ir atlaidžiai šypsosi
vietinio ryškumo žvaigždė
įkyruolė liga
mano baimė

Mano baimė nesibaigiantis lapų kritimas
tiesiai ten po lapų dangčiu
ramybė
šaknimis chrizantemų baltom karūnom
klupdo lenkia ir kelia

Visa tai baimė nesibaigiantis lapų kritimas
tiesiai ten po lapų dangčiu
ramybė –
juodžemiu šaknimis chrizantemų ugninėm
karūnom
klupdo lenkia ir kelia
kelionė į lapkritį einame
iš pat ryto
            paruošiam pusrytį
klojam patalą perkamės laikraščius
dega menka šviesele regiu
ravi sena moteriškė kapinaičių tarpueilius
tyliai nutupia vėlės
            mano baimė
nesibaigiantis lapų kritimas amžini kalendoriai
laikrodžiai prie kurių įprantama
kasdienė ruoša

vienas šluoja lapus antras žudosi trečias
tyliai klejoja anas dar skuba į darbą
per nurudusią aikštę
spausdamas portfelį kažkokių dokumentų lapų
nesibaigiantis lapų kritimas
o tarp jų – alkana giltinė mano baimė

Prie tavo lovos
prie tavo miego
prie tavo sapno
ir realybės
prie tavo augimo –
budėti
nuo tavo sapno
nuo tavo nedrąsos
nuo vaikiškumo –
šiek tiek atsitraukti
pati jau
pati dabar auki

O išdrįsti buvimą
iki alpulio
kai pasitikiu
gelmėje
išdrįsti
ir būti

Galiu pasiteisint tik tuo
tai mano kelias
neturėti kelio

Pridaigstyk atplyšusią skiautę mane
prie realybės apsiausto šiandieną
prikabink prie darbų pareigų baltais siūlais juodais
pritvirtink skaudžiom veiksmų adatėlėm
nuo ryto lig vakaro darbas po darbo veiksmas po veiksmo
vienas ritmas vienas bangavimas audeklo
lygus kritimas vientisas šiokiadienio imperatyvas
išlygink visas siūles realybės drabužio realybės
šou tavęs nekvietė pademonstruoti
per didelio kūno sujaukto proto pasklidusios dvasios
tavęs nekvietė bet taip drebi nuogąstauji dar iš vakaro
pleveni aplink siuvėjo rankas – gal pavyks
neiškristi iš bendro konteksto

Su viskuo kas sunku
kūnu dvasia
savo miegu
atsiremiu į tave atsiveriu
nieko nebijodama
netgi tavo akių
jos žiūri į paveikslus
į upę pro langą į liepą
į veidrodį mato
mūsų metus nieko nebijau
kokia saldybė taip nebijoti
mūsų rankos neturi metų
sparnai lengvi
su viskuo kas sunku

Vienas judesys rudens tai kas?
kaip vanduo palietas spalis gęsta
ir bučiuoja vasaros rankas
mirtina šalna kažkokį gestą
tam virsme nubraižo dar esi
ir maestro rodai aš dar grosiu
dirigentas sėda į taksi
juodos mišios iš paskos jam ošia
vis tikiesi duos ir tau gaidas
tebūnie ant klevo aukso lapų
lapkričio pratybėles lėtas –
valso žingsneliu iš ryto labo
be menkiausių suklupimų prie rudos
tos vienintelės kuri tavęs taip ilgis
o ruduo kaip visada raudos
žiebiasi ir virpa vėjy Ilgės

Kaip nors tave atkapstyti
iš prisiminimų griuvėsių
išvynioti
iš aistrų ir ilgesio šilko
dar vieną vienintelį kartą
įtraukt į save
rankų ir ašarų kvapą
nulaižyti blakstienų druską
pirštais antakių eglišakes apvedžioti
smilkinio pulsą smilium išgirsti
išvynioti iš aistrų ir ilgesio šilko
o kas rytą į veidą – tas šilkas
tas girtas ūkanų miestas
į širdį tie nekalti
lapkričio pratimėliai

Išsigandusi tvirtai sučiaupusi lūpas
(pažadėta – pareisime dvyliktą)
lauki žiūri ir žiūri į laikrodį
už lango žiema ir neskuba Kalėdos
visiškai nieko tikro nepakeičiamo garantuoto
šiame pasaulyje kur virtuvės kvapas
kepti svogūnai lėkštėj paliktas raštelis valgyk žuvį
bučiuoju
maža pagalvėlė prismaigstyta adatų duria
pradėjo formuotis krūtys duria baimė
viena amžinai tik šį vakarą na pakentėk tik vieną
vakarą
metų metus rudenį žiemą noriu
kur rangosi dūmai galiu atsiversti knygą ir jos
neskaityti
žiūrėti į moteris vyrus savo tėvus kitoje realybėje
kažkokiais krakmolytais puošniais apdarais ir perukais
plyšta galva susitelkus mėginti pastumti
žvilgsniu mintimis valia laikrodžio ritmą – pareikite
nieko saugaus garantuoto keli drabužiai artimiausiųjų
kvapas
savo pačios kūnas kurį gali liesti įsitikinti gyvas tyrinėti
o jei paskui išvarys iš namų tyrinėti nurimti

atšalusiom pėdom delnais susitraukus laukti ir laukti
jeigu užmigčiau ragini save jeigu užmigčiau kažkoks
pusiau letargas sustingęs su ašarų kristalu baimės šaltis
ir dabar trisdešimtį Kalėdų dėkojusi – esame
ir dabar baimės ledui tirpstant ir dabar nežinai
Buvimas ar Miegas

Visa iškalbėta ir praėję
žingsnį lėtą stumteli tik vėjas
linksi vis žemiau išves Kūrėjas
artimuosius o tavęs nelies

neužverki durų šauks prieš miegą
vaiko baimė o regėsi nieką
linksi vis žemiau išves Kūrėjas
artimuosius o tavęs nelies

spalis lapkritis ruduo sudužo
po spektaklio nepamirški tušo
nuvalys paskui išves Kūrėjas
artimuosius o tavęs nelies

per premjerą proregiai taip tikra
lenkias aktoriai migloj per stiklą
ir pakyla ir aplenkia vėjas
ir prilenkia o manei nelies

Reikia apie tave
viską dabar pasakyti
galbūt tai vienintelis šansas
temsta miestas ir vakaro rūbas
palengva nusileidžia ant medžių
tu nusirengi
                    eini į kambarį tyliai guliesi
žiūriu kaip švyti boluoja
tamsoje tavo vienišas kūnas
ilgu ir norisi verkti
mėnuo šypsosi
reikia apie tave viską dabar pasakyti

Gal tai mamos skarelė mylimojo laiškas
seni bateliai ar sudžiūvęs kaktusas ar šiaip
koks mielas indas jau šiek tiek įskilęs
vaikystės veidrodis ar teatro programėlė
su pavardėm jos buvo tikros sklando
vanilės dūmų išlygintų drabužių kvapas
galiu paliesti
paliest tave save jau buvusius jau niekad
tiktai dabar paliest
ir nuvalyt kaip dulkes

Paribiai

Už visa patirta
dėkoju
Dievui Velniui
Tau
ir Sau

Pavasariop

Greičiausiai
manęs laukia pragaras žinau
nebus nei baisiau
nei smagiau

Atsimerkiu
atsigręžiu į save
atvirai –
validolio
valerijono

Negaliu apsivilkti to palto
degina tavo rankos
ant kailiuko

Kur stovėjom
be menkiausio plyšelio
jau ne mes
sudegęs degtukas
o praeinant liepsna
savaime per krūtis šoka

Atrasti tave
vaikystės klaidžiuos kambariuos
be jokio pasigailėjimo
vieną paliktą be jokio
pasižadėjimo grįšim
prie dienoraščio atšalusios sriubos dubenėlio
prie dulkėtos knygų lentynos
su savimi vieną ir vieną
baltu nevaikišku veidu
dabar tu pažinsi duobės dugną properšas
tampysi gyvybės siūlelį lyg žaisdama
nutrūks nenutrūks
atrasti kūną rankas savo vieno kito mylimojo
ne to ne tam ne tas
atrasti save
virpančių pokalbių neviltingomis
vilties kūno ir dvasios irimo akimirkomis
atrasti senstant tamsėjant ilgėjant naktims
suskaičiuoti visus apgamus žvaigždes
perskaityti dar sykį rūpestingai rašytą
atsisveikinimo laišką be jokio pasigailėjimo
vieną paliktą be jokio
pasižadėjimo grįšiu

Jau dešimt minučių ginčijamės
ką tik patyliukais šniurkščiojom su dukra
vaizdo juostą – baltasis oleandras – jau pažiūrėjome
suskubti grąžinti
suskubti viską viena kitai pasakyti –
aš dėl tavęs, kietai meta mergaitė
aš dėl tavęs nemeluočiau niekad žinok net teisme
o aš dėl tavęs, atsakau jei tik galėčiau išgelbėti
visada ir visur – teisme ar netgi prieš Dievą
mama, kaip kvaila, pasibaisėjusi gręžia žvilgsniu
kaip bjauru melas mane verčia vemti
bet jeigu tu myli...
palauk išklausyk, tęsia tiesos angelas
atsimink dėl tavęs tikrai niekada nemeluosiu
supraski tiesa
                    net už mus abidvi svarbesnė

R a u d a

Ar gali man prisiekti
motina tėvu savo vaikais
po narkozės neapkeitė mano mergaitės
puikiai prisimenu sveikina
glosto veidą beribė užuojauta
ką tokio tada padariau ar dar padarysiu
kad visi kuo greičiau išeitų
šaltis siaubas bedugnė vienatvė
tai kaip tada kaip aš jau motina
kieno Viešpatie motina kurgi tas džiaugsmas
ta laimė svaiginantis dėkingumas esi
ar gali man prisiekti mano sese
tarp mūsų nėra neapykantos pasmerkties
tavo tamsūs plaukai mano šviesūs
mūsų tamsūs namai mūsų šviesūs
ar gali man prisiekti – tai tikra
ką dabar gyvenu po prabudimo neapkeitė
niekas manęs į ką kitą
tu mane atpažįsti aš tave
ir be nuotraukų juk kas vakarą atsisveikinam
prisiminimų upėje plaukiojam
aš tikrai visus atpažįstu manęs niekas neišvežė
į amžinus globos namus palei kelią

keli ryzai spintutėje panešiota liemenėlė puskojinės
vaikų fotografijos jau suaugę norėjo
pailsėti patys sumokėjo iš anksto už pusmetį va ta seselė
peša dabar dar likusiais šukų dantim dar likusius plaukus
paskui ves maudytis barsis aš verksiu ir rėksiu
prasta vakarienė o duona duona kaip marlė
senoje užrašų knygutėje telefonų numeriai neįskaitomi
pavadinimai
gatvių vaistų mirusių kavalierių vardai pažadėk
pažadėk kad tai aš su tavim dar šiandien kalbėjau
kad niekas nei po prabudimo nei prieš
tos šiandienos nedrįso negalėjo apkeisti

Vėlei glostau šiurkščias Priėmėjos rankas
vėles globusi gimstančius supusi dreba
šiandien senos jau laiko mane o tai kas
palydės prie tų durų gimdyklos kur kleba
menkas vėjas ar svetimas laimės ieškąs
dyla veidas senos Išlydėtojos drebia
šlapią sniegą jau kruvinas dubenio stogas
vėjo varstomos durys. Bloga

Prie tavo veido mirštu
kvapo neatgaunu širdies
ratą bučiuodama ratais
tavo širdies ratais amžinumo spiralėmis
prakaito sūrume atpažinusi aukštį
prie tavo pilvo įtempto virpančio
mėnesio apšviestoje upėje
skęstu iš lėto plačia atvira burna
skanaudama sakralumo saldumą
prie
  tarp
     po
       už visko
kas patiriama pirmąsyk kas patirta
padovanota šiaip sau
nesitikint atlygio
iš pačios
tobuliausios
nesavanaudiškos
iš kuriančio meilės

Vasaros sapnas (prieš lietų)

Taip noriu kad būtum iš kūno kad tikras
tolygu stebuklui nesuturėsiu saldaus alpulio
iki plaukų šaknų tavęs kūniško rankos siekia ilgisi
net ir tada žinau tai juokinga kai sėdžiu
ant mirtininko lovos jau visiems aišku akivaizdu
tu dar su visais bet realiai kintantis pusiau perėjęs į ten
o aš laikausi kas liko buvo duota kiek buvo duota
labai sunkiai alsuoji paskutinės savaitės jų įkvėpimai
ir iškvėpimai
paskutinis mūsų laikas bet visam todėl nebaisu
jinai įsitaisė šalia absoliučiai neišvaroma
liečia tavo krūtinę tu kosti skrepliuoji paslaugiai
pakišam nosinaičių
kita moteris tepa aliejais tavo nugarą ji turi daugiau teisių
už mane sako ėmėte šliūbą sako nuo pat jaunystės
virė tau sriubą parveždavo pavargusį didžiuodavosi
aš sėdžiu ant metalinės lovos krašto ir tai
paskutinis mūsų artumas čia žemėje reikia tuoj pat
pasiteisinti
kodėl tave liesiu koks tavo pulsas klausiu ir skaičiuoju
giminaitė senutė iš anksto juodai apsirengė žiūri
viena akimi į mus o kita verkia šaltis tų rankų
mielai kuo mieliausiai skubiausiai atsigulčiau šalia

kvėpčiau šiltą orą erzinčiau moteriškomis vilyčiomis
bet man baisiai skauda tavo menkas jėgas
išsišovusius skruostikaulius
tavo kvapą bijau pasilenkti arčiau iškvėpuoti
paskutinį deguonį jeigu galėčiau susitelkti
nepastebimai
priglusti kaip pragulos arba įkapių marškiniai ar
akiai nematomas
lengvas žemės voratinklis prie tavęs tai man ir užtektų
tai ir būtų didžioji paslapties dovana vasaros saulėj
išaugtume dvi šilagėlės arba baltos laukinės rožės
o gal ežere dvi lelijos – balta ir geltona žinau tenai
truputį ramiau elgčiausi jausčiausi savimi labiau
pasitikėčiau
girdėčiau aušrą ir sutemą o svarbiausia
būtume vienas kraujas vienas žemės grumstas
sutiktume ir paguostume
ten ateinančius lauktume artimųjų tylėtume
tik siaubas tu žinai kartais nors užsimušk nebeprisimenu
tavo pirštų formos nesiteisinsiu juk taip atsitinka
jei per daug ilgiesi galvoji neprisimeni
kas jis buvo kas buvai tu ar apskritai
bučiavote kada nors vienas kitą gėrė degtinę ar
raudoną vyną
skaitė amžinąją klasiką ką tu skaitei
kuo tu buvai tuomet sau pačiai tai dienai ar jam
kodėl neabejojai reikia eiti į paskaitas parduotuvę

į teatrą reikia kažką daryti gal tik sėdėti ant slenksčio
suglėbus vienas kito rankas tik sėdėti
ant lovos kraštelio kaip nedorėlei kaip vagišei
pasigviešusiai svetimo gero o
patį paskutinįjį – šviesiai ir iškilmingai
visą veidą – nuo antakių iki smakro
iki kūno žinojimo pažinimo pasitikrinimo
išverkti iki dylančių kaulų išliesti

Katalikai tik kai kurie pašvęstieji
tolimose ir artimose parapijose
pasidžiaugia moterimis
pavalgo riebaus kumpio palėbauja
su nusikaltėliais pažaidžia iš pinigų
varpais pasiskambina pagrasina tyliems liudininkams
pasižada gyvent santūriau tada meldžiasi
Jehovos liudytojai tik kai kurie
regis 50 tūkstančių išrinktųjų tegalės eiti į dangų
pažada greitą pasaulio pabaigą baseinuose
pasikrikštija pašlovina Jahvę moko vaikus tyrumo
investuoja bendruomenėn Maiklo Džeksono pinigus
pasižada gyventi tyriau santūriau tada meldžiasi
krišnaitai tik kai kurie pagyvena su moterim vyrais
pasvaigsta su smilkalais su pasąmone paišdykauja
pavalgo razinų pageria imbiero
sudrebina Hare Hare šeštadienio miestą
be kojinių pereina lapkritį su mažamečiais vaikais
pasižada gyvent santūriau itin susikaupę tada meldžiasi
Visariono sekėjai pasiskaito Kastanedą parūko žolės
pagrybauja
parduoda tėvų namus su mažamečiais vaikais
išvažiuoja į Sibirą skalbia bendruomenės skudurus

stato bendrą baraką pagyvena su moterim vyrais
pasižada gyvent santūriau tada meldžiasi
Budos išpažinėjai atlaidžiai plekšnoja per petį
neįveikusiems Rytų filosofijos pamokslauja
truputį parūko pamiega ir pageria
gal ir prageria tada užvalgo mėsos
pasižada gyvent santūriau susikaupę
medituoja valdo vėl situaciją meldžiasi

trumpiau kalbant visi
pabūnam pirma žmonėmis
tada meldžiamės

Ko gi tysai kryžium
įsijautus į atgailą?

Tik prieš valandą
su nežabotu apetitu
kabinai iš nuodėmės kubilo

viską žinojai iš anksto

Ar tu pavydi tai vienuolei
atidavė savo skaistybę gimdymo jėgą į dangų?
Gal trupučiuką
O tai suvargusiai moteriai
ravinčiai adančiai glostančiai – glėbyje dešimt vaikų
su vyru jau atsisveikinta su broliais seserimis ir
tėvais –
vienai ir vienai per vargą per klaikų tikėjimą
nusmukusią gimdą kelia chirurgai o krenta širdis
ar pavydi, sakyk?
Gal trupučiuką
O tai feministei kietuolei
kiaurai išvažinėjo Europą stipri jai nereikia užuojautos
fejerverkų ugny teatro kino menų festivaliuose
degina savo sielą, pavydi?
O taip, trupučiuką
O tai nepaprasto grožio karališkų bruožų artistei
jos gyvenimas skaitomas sklaidomas regis turinti viską
mylintis vyras vaikai mėgstamas darbas
supratingas prodiuseris talentas
šlovė pasaulio garbė? –
O žinoma žinoma!

Ar pavydi ir tai drąsiai merginai – silikoninės lūpos
ir krūtys
riestas užpakalis jokių niekada vaikų manikiūras
pedikiūras depiliacija
stringai tarp sėdmenų tatuiruotė tarp krūtų mažas
driežiukas
aukšto lygio ne viešbutinio ir ne stoties
beveik geiša – norėtum?
Trupučiuką tiktai truputėlį
O tai pamišėlei pavogusiai prie parduotuvės svetimą
vaiką
dvi trys saldžios palaimintos dienos
kol surado kol ekspertizėn kol atskyrė uždarė?
Deja, trupučiuką
O tai lenkų poetei jos nobeliui?
Pavydžiu
Savo motinai?
Be abejo
Seseriai draugei senutėms?
Ką čia ir klausti
Toms mergytėms kur ką tik iš sauskelnių?
Truputį gerokai
O pati ar esi?
Trupučiuką

Neuždarykit manęs į griežto režimo koloniją
savo rankomis nenužudžiau
tai ne mano dvasinės tai sveikatos problemos
tai realistai visko matę gyvenime niekuo nebetikintys
gydytojai
užrišo visus takus *ak tu kale nesitrankysi*
nesitrankysiu kanalizacijos šuliny uždusо mano
juozukas
dabar mano toks postkanalizacinis periodas
neuždarykit manęs į beprotnamį
ir taip galiu gerti vaistus aš nepavojinga aplinkiniams
prisiekiu pati visų bijau
tik todėl pagalvojau kad šitą verta užmušti
aną ištrint trintuku anot daivos
o šitą ištirpdyt vandeny ir nuleisti –
jie ir jos negražiai kalbėjo elgėsi išvadino mane durne
storule
juokėsi iš tėvų iš artistų nedavė pažaist skudurėliais
įkalbėjo pirmą kartą pasidažyti eiti į pasimatymą
sėstis ant kelių
bučiuotis fui net ir dabar man negera bloga pagalvoti
apie bet kokį
suartėjimą sveiką protą įsileiskit į galvą neuždarykit
manęs į beprotnamį verksiu

be mamos ir be tėvo be savo gyvenimo
tarp susidvejinusių susitrejinusi kaip atrasiu
savo draugą ar draugę man nereikia raminamųjų
nieko nesmaugsiu neisiu basa per sniegą be proto
nepaliksiu be maisto vaikų pati save nukaršinsiu
nerašysiu nė vieno nepadoraus kekšažodžio
atsiprašau nenorėjau neuždarykit manęs į vaikų darželį
prisišlapinsiu per pietų miegą į lovą tikrai nemiegosiu
nenusiraminsiu su svetimom auklėm auklytėm
miegok rupūže ba kad vošiu
aš miegu aš miegu virpančia lūpa ginuosi
vėl prisiėdė česnako atidaryk langą man šalta aš jau sergu
neuždarykite į vaikų namus seniai išsiaiškinau teisę
į savo tėvus namus ir į seseris dokumentai nesuklastoti
kažkas pajuokavo *girtas butaforas atsinešė į teatrą*
pamestinukę
kai tik galiu apsičiupinėju nebutaforinė
o butaforas mirė
neuždarykit manęs po žemėm po rudenio plutom
sakiau kad be mylimo mirsiu bet mirsiu ir taip ir be jo
be kieno nors pagalbos ne jūsų reikalas
ne, dabar visiškai rimtai – neuždarykite neįkalinkit
manęs šioje realybėje nemoku būt mandagi atsidavusi
visiems kietuoliams mafukams negyvėliams
negyvenimui
neuždarykite atsiprašau, tik neįsižeiskit, ei, ramiau,
atsipalaiduokite

Veidrodis. 10 stabtelėjimų

1. Simpatiška pusės metų mergytė
atidžiai tiria veidrodį
ūmai krykščia atpažinusi –
Aš

2. kokių šešerių
viena su savim
senovinės spintos
padūmavęs sidabrinis paviršius:
kodėl visą laiką – tik aš?

3. dvylikos
tyrinėjanti pažastis krūtis
viena truputį didesnė:
na čia dabar?

4. dar ne moteris
švelniai priglunda lūpomis
prie savo apsvaigusio atvaizdo
pratinasi:
ir aš tave...

5. nuoga
po pirmosios nuodėmės

godžiai siurbia akim:
negi aš?

6. jau pagimdė
pirmąsyk virpančiom kojom
atsistoja
pergalingas žvilgsnis –
galiu būti motina

7. nuodėmių uraganui prašvilpus
primerktom akim kaip katė
mirtinai pavargus dar ginasi:
pamanyk, kas čia tokio?

8. daugiau tikrai negimdys
išsausėjusi oda
pigmentinės dėmės karščio gūsiai
neapykanta sau
beprotiškas geismas gyventi:
pusė šimto

9. pasideda lazdą
nusiauna
tiesia virpančią ranką
tai mergaitei, prisimenat?

10. subanguoja sidabrinis paviršius
– *Labas vakaras, ar įsileisite?*

Patikrinti vandenys
jau žali nebeskaidrūs skatinam
viskas gerai nusiraminkite
tonai nestiprūs neritmiški jungiame
atpalaiduokite nugarą
kenkiate vaisiui valdykitės
kokia čia Marija sveika Marija
kvėpuokite
dabar nesistenkit bus jums Marija
valdykitės
kur aš
kur aš plaukiu koks mano vardas
leiskit paskambinti motinai
jau panirau viskas kerpame
patikrinkite visus vandenis
ar atsidarė
tamsios gelmės ar laukia ar priima
šviesos pluoštas skrodžia bedugnę
tik ūžteli – pauzė – vėl ūžteli
žydintys vandenynai atsiveria
sklendžia pro žiemišką širdį
pro šąlančią ir atitrūksta
slidi neregėto gražumo vandenžuvė

baltaveidė mėnulio mergaitė
mano dabar jau
lemtingoji

Noriu grįžti jau priartėjau
jūros kranto vandenyno mėnulio
kyla potvynio vandenys virpu
kriauklių blizgesio gaudesio jau

ten už pirmo pavargusio miesto
ten už posūkio – upė o naktį
svaigiai kvepia plaukai noriu grįžti
nusirengti kaip meilė kaip žuvys

pro pasąmonės atmintį šviesą –
tik namo. Mano motina laukia
atsargiai bet ir dieviškai drąsiai
myli ruošiasi auga prisimenu

tuos balsus aplink ją atpažįstu
nebijojau kai lenkėsi bėgo
ar miegojo dainavo vėl švietėme
su tavim o žuvele žuvyte

mes švytėjom. Dukters judesiai –
ultragarso vibracijos upėse
kol sena pribuvėja prakirps
vandeninę visatos pūslę...

pasiliejęs pasaulis. Kas gaudė
sužvejojo sučiupo suvystė
kas mane atpažino prikėlė
tau prie lūpų priglaudė krūtį?

Noriu grįžt. Muša geliantis karštis
mano gyslomis dega šaltinis
jau širdis nuvilnijo į dangų
tyliai lyja virš srūvančios upės

Vandenų judesiai
vandenynų laisvi judesiai
lengvi kūnai gyvybės spiralė
sukasi su plaukais žolėmis su
ištįsusiais pirštais mirę mėnesiai
metai ir šimtmečiai
su karaliais koralais žuvim
klajokliais ir muzikantais
nuskendusios arfos prisikėlę gyvybės purslai
gal žolynai po vandeniu gal moliuskai
gal atgyjantis ritmas ar garsas
kuris perskrodžia tylą gimdyvių vaiskias palatas
spindulys kada perskrodžia tamsą kai sprogsta
kai atsiveria vandenų judesiai
vandenynų laisvi judesiai subangavus būtis
tu sukiesi sukiesi ratu ir prasideda nerštas

Skaisti mergaitė bėga bangomis
žila senolė meta baikščią žuvį
atgal į vandenį seniai jau žuvę
tinklus dar metam jūra su mumis

ir mumyse aš nebijau artėja
banga kuriai galop pritrūksiu kvapo
gal vakarėjant gal iš ryto labo
atgal į pradžią kraujas išsilieja

ir skrenda šoka bėga virš vandens
naivi mergaitė ir kažkas jai moja
bet jau ne tu per gaudesį dainuoji
kad nebijai tamsos tegu sutems

nes tiek šviesos pro jūržoles į širdį
ir viskas šviesoje žinai net gėda
atverta amžinybei ligi dugno gieda
burna begarsė bet dangus ją girdi

Tai buvau aš

Gimsta nesveikas per didele galva
išgyvens neišgyvens bet mylimas
nepalieka specializuotuose vaikų namuose
auga sunkiai per storas per kvailas
akys žiūri žvairai balsas duslus
kalba neartikuliuota
daug juokiasi verkia jokių brendimo požymių
vėliau neišsprendžiami seksualiniai rūpesčiai
daunas kažką mėgina mokytis kažkokiose draugijose
pastebimas pastebėtas švelnus talentingas
režisierius kviečia filmuotis artimieji netiki
nepasitiki prašo scenarijaus įtikinti pasiduoda
ryžtasi gėdai ar garbei jis atsuka savo didelę nosį
platų veidą leidžia pudruoti dažyti blakstienas
paryškinti lūpas tiksliai vykdo komandas *motoras kamera*
dirbame einam dabar tekstas – pasako ką reikia
pasisuka ten kur liepiamas apkabina merginą bučiuoja
seilė teka per smakrą patenkintas juokiasi
pirmą kartą vilki juodą prašmatnų kostiumą atsiima
apdovanojimus rusiškuose lietuviškuose kanuose
motina verkia prisidengusi burną žybčioja
priekiniai metaliniai dantys ima voką sūpuoja sūnų
atsistojęs lankstosi salėje į visas puses kažką

maloniai mykia gomuriniu balsu rauda apsikabinęs
pagalvę negali liautis pasirašinėjęs kambaryje kaip
sniego
lapelių lapukų žurnalų laikraščių iškarpų
atsidaro plačiai prikvėpuoto kambario langą
pirmąkart užsirūko draugiškai paplekšnoja pats sau
per petį
Dieve Dieve žiūri į žvaigždes sako Dieve Dieve kur
dabar pasidėti

Tai buvau aš

Gimsta sveikas mylimas mokosi dirba
kopia ant aukštesniojo ant aukščiausiojo laipto
pakyla doras kiti abejoja kiti sako silpnavalis
valdo motociklą rimtas mašinas plaukiančias
skraidančias
duoda pažadus mėgina tesėti gina orumą
visą laiką visais įmanomais būdais gina orumą
oriai muša koją prie kojos moterys mano tikras vyras
kietas karingas jokio nereikalingo judesio
šypsena pro sukąstus dantis kaip ir visi
turi sveikatos problemų kas jų neturi kažkas charaktery
labai minkšto pasitiki moterim neatpažintose
draugijose
kviečiamas fotografuotis filmuotis paskutiniai lako
purslai ant galvos
leidžiasi dažomas pudruojamas paryškina lūpas
virpančios asistentės rankos gal ne paskutinįkart
juokauja

rytoj kažką kažkur kalbės apie mano tavo likimą –
įtaigiu žvilgsniu lyg mirdamas kapodamas skiemenis
kažkas žiūrėdamas verkia kažkas tyčiojasi
geria vaistus nuo siaubo nuo nerimo galvos skausmo
ilgisi motinos paprasto kaimiško maisto draugų
nėra tikras ar tikras atsidaro langą žvelgia į dangų
Dieve Dieve tyliai sako Dieve Dieve kur dabar
pasidėti

Tai buvau aš

Verda pietus skalbia pripuolus kažką redaguoja
Bulgakovą detektyvus Marininą
auklėja vaiką sako kas iš tavęs išaugs
žaliai dažyti plaukai o tik dvylika laukia
žurnalistų iš televizijos apsimeta rašytoja nelyg
tetervinas
kažką burbuliuoja apie savo nereikšmę pasaulyje
literatūroje
apie mokesčius pensijas klaikią leidybos padėtį
įsijungusi dėžę žiūri kaip kunkuliuoja tas puodas
kaip išaiškina pasmerkia kaip atsižada pažada baisisi
klaikus ilgesys tai kažkada jau matyta lyg būtų jau
mirusi
trenka galvą pasidažo akis pasipudruoja
nebejauną bet savo dar veidą
prie atdaro lango – į dangų į lapkričio dangų
Dieve Dieve tyliai kartoja Dieve Dieve kur dabar
pasidėti

Tai buvau aš

Ir šviesos visos nesugaudysi
ir tamsos neprijaukinsi
auga plečiasi plotai vienatvės
vandenynų dugne kur tamsiau

tu pražuvęs žinai nepakelsi
nepakilsi bangos jau palaidotas
šimtai tūkstančių tonos užklojo
tavo amžiną geismą – vanduo

ribuliuoja slaptingosios gelmės
virpa juodosios švelniosios šnara
dugno posūkiu braukia pelekai
savo pėdsakus nuo tamsos

ar apsaugos? tik blyksteli šukė
baltas žaibas po vandeniu gyvastį
suka srovės spiralių pakopomis
į šviesos vertikalę – namo

Matau save klumpančią ant šaligatvio plytelių
su lazdele netgi su dviem plaukai seniai nedažyti
žili peisai iš po kreivai užmautos beretės kosčiu
ant veido beprotiškas apgamas lūpos sausos noriu
gerti
kavinėje miesto centre prašmatnus staliukas
koketuoju su padavėju
sutrikęs matau cituoju kažkokį prieštvaninį poetą
kavos žinoma dvigubos ir torčiuko gabalėlį
gabalą torto jei galima
kuo didesnį nebijokit įveiksiu o taip pinigų turiu
užsidirbau
prisidirbau prisišnekėjau aptarnauja nenoriai matau
prisiliuobusią parveda už parankių namo tokios pat
klipatos
žiauriai juokiuos dukros ir dukterėčios gėdina
šitokiam amžiuje
lovoje prie tualeto dujinės viryklės nenulaikančią
gamtos spaudimo
ginuosi kuo mane laikote čia ne aš turbūt ta na kaip
ji ten
ava matau: ropščiuosi namie ant virtuvės palangės
nesimato mamos silueto ten už liepų man
šešiasdešimt

septyniasdešimt aštuoniasdešimt šešeri man šešeri?
užsilipu
kokios kreivos suvytusios kojos dar aukščiau
ant spintutės
verkiu bijau aukščio bijau būti viena nepareina
neskambina
mums dar neįvestas telefonas tai kodėl prisimenu
numerį
guluosi ant stalo mėginsiu laukti užmigti kažin
ar jau dygsta
ar bent kiek paaugo papukai paaugo kaip dabar
eisiu tokia
maža drimba prie upės ar daktaro kabineto matau
įtariamą širdies ydą
savo ydas ir nuodėmes baimę garsiai kalbėti ištarti
suformuluoti
klinikų prieangy senė juodais drabužiais trepenu
ratu vis ratu gal išneš
mano mylimąjį tąjį girtuoklį su karališka mantija
matau
labai sutrikusi telefono būdelėje neatsimenu
anei vieno numerio
alio?! mėginu sau pati prisiskambinti susitarti
gal dar galėčiau
truputį pagyventi kuo nors pasirūpinti ar paverkti
ir nesirūpinti

matau kavalierius nedrįsta prisipažinti prieinu bet tai
nepažįstamas svetimas ne mano visai kavalierius
tai gyvenimas
matau, tai kur mano, o Viešpatie, ir kada,
o Viešpatie Viešpatie

Jūrų adatos vilkžuvės plekšnės
jau tenai kur šviesa nepasiekia
virš galvos – raudonsnapiai mormonai
ištvermingieji kirai žvalgykitės
ten kur sklando žuvėdros planktonas
įsibrovėliai nykų peizažą
tematys ir kesoninę ligą vien sapnuos
o po kojomis nerštas
prie širdies geltonplaukės medūzos
ir ugninės ir dilgina aitriai
virš tamsos mano tirpstantis kūnas
ten žydroji lūpažuvė dumblas
šitaip kelia į dugną taip traukia
ir aptraukia akis jūrų džiunglės
o koralų vainikas nusvyra
ir tavęs jau daugiau nebereikia

TURINYS

Iš dugno

RENGIUOSI

Iš dugno

B R E N D U

Iš dugno

PLAUKIU

P A R I B I A I

Zelčiūtė, Dovilė

Ze42 Atgal į vandenį: poezijos rinktinė / Dovilė Zelčiūtė. – Vilnius : Tyto alba, 2004. – 190[2] p.

ISBN 9986-16-362-5

„Atgal į vandenį" – 6-oji poetės Dovilės Zelčiūtės knyga. Už eilėraščių rinkinį „Dar minutėlę pusvalandį" 2003 m. autorė nominuota Poezijos pavasario laureato vardui, už knygą „Lapkričio pratimėliai" 2004 m. paskirta Vilkaviškio S. Nėries premija. Į rinktinę „Atgal į vandenį" įeina tiek nauji, tiek geriausi ankstesnių rinkinių eilėraščiai. Kalbėdama apie kūno ir dvasios vienovę, poetė meta drastišką iššūkį, gramzdindama į paslaptingą moters – mylimosios, motinos – pasaulį, kuriame vaidmuo – daugiau negu teatro kaukė.

UDK 888.2-1

DOVILĖ ZELČIŪTĖ

Atgal į vandenį

Poezijos rinktinė

Viršelio dailininkė ir meninė redaktorė
Judita Židžiūnienė

SL 1686. 2004 08 30
Išleido „Tyto alba", J. Jasinskio 10, LT-01112 Vilnius
tel./faks. 2498602, tytoalba@taide.lt
Spausdino UAB „Logotipas", Linkmenų g. 38
LT-2042 Vilnius

Bangų bangomis
ant bangų po bangomis
iš po žemių šaknų pro tą plutą
sumuštą laiką rudenį priplaktą
bangomis bangų bangomis širdies
paskutiniais tvinksniais pirmu alsavimu
siūbtelėjusiais vandenimis kraujo promaišiu
bangomis juodais žaliais ratilais
įsikandusi nykštį kaip vilkiukas mirties
teliūskavimu ribuliais gyvybe paskutiniu deguonimi
nesvarbu kuriuo įnagininku
bangomis
dar truputėlį dar paskutinįkart
būti

Dovilė Zelčiūtė

Gimiau 1959 m. Kaune, aktorių šeimoje. Teatras iki dabar man didesnė realybė už tą, kurioje esu. Tik ar esu?.. Visuose eilėraščių rinkiniuose mėginu pažinti, įvardyti žmogiškąjį ir moteriškąjį silpnumą – nugalėti arba susitaikius irtis toliau. Atgal į vandenį, palengva virstant...

ISBN 9986-16-362-5

